

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **E. S., s.r.o., zastúpeného advokátom JUDr. J. F.**, proti žalovaným: **1/ SVP, š.p., 2/ SVP, š.p., Odštepny závod K**, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného v 1. rade č. OV-PR 2006/007 zo dňa 17. februára 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 S 27/2006-46 zo dňa 17. júna 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 S 27/2006-46 zo dňa 17. júna 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Žalobou podanou na Krajskom súde v Košiciach sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia č. OV-PR 2006/007 zo dňa 17. februára 2006, ktorým žalovaný v 1. rade, ako orgán druhého stupňa, potvrdil rozhodnutie č. 5406800206 zo dňa 25. novembra 2005, ktorým žalovaný v 2. rade, ako orgán prvého stupňa, podľa § 79 ods. 8 zákona č. 364/2004 Z.z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vodách“), postupom podľa

nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z., ktorým sa ustanovuje výška neregulovaných platieb, výška poplatkov a podrobnosti súvisiace so spoplatňovaním užívania vôd v znení neskorších predpisov (ďalej len „nariadenie vlády“) určil žalobcovi výšku poplatkov na rok 2006, ako aj výšku mesačných preddavkov, za vypúšťanie odpadových vôd z areálu C. S. do povrchových vôd.

Napadnutým rozsudkom č.k. 5 S 27/2006-46 zo dňa 17. júna 2009 Krajský súd v Košiciach zamietol žalobu žalobcu proti žalovanému v 1. rade a konanie voči žalovanému v 2. rade zastavil. Žalobcovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia z dôvodov uvedených v žalobe a oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná.

Zásadnou námietkou obsiahnutou v žalobe bola nesprávna aplikácia ustanovenia § 9 ods. 4 nariadenia vlády žalovaným, pričom žalobca poukázal na stanovisko Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky (ďalej len „MŽP SR“) zo dňa 12. januára 2006, z ktorého vyplýva, že v prípade zariadení žalobcu pre vypúšťanie odpadových vôd ide o dva zdroje znečistenia povrchových vôd. Žalobca uviedol, že prvým zdrojom znečistenia sú vyčistené priemyselné odpadové vody z čistiarenskeho komplexu odpadových vôd, ktoré sú vypúšťané cez odkalisko Poša a Kyjovský potok jedným výustom do recipientu Ondava. Druhým zdrojom znečistenia povrchových vôd sú nečistené odpadové vody z povrchového odtoku kontinuálne vypúšťané z havarijnej akumuláčnej nádrže do recipientu Laborec.

Na základe uvedeného krajský súd konštatoval, že spornou otázkou v prejednávanom prípade je posúdenie, či v prípade žalobcu sa jedná o jeden alebo dva zdroje znečistenia.

Krajský súd podľa odôvodnenia rozsudku prihliadol na stanovisko MŽP SR zo dňa 23. marca 2006 a zo dňa 7. júna 2007, berúc do úvahy to, že C., a.s. S. ako jediný spoločník spoločnosti žalobcu má vybudovanú jednotnú kanalizáciu, ktorou sú odvádzané zmiešané priemyselné odpadové vody z jednotlivých prevádzok, splaškové odpadové vody a vody z povrchového odtoku v zmysle rozhodnutia Východoslovenského krajského národného výboru v Košiciach zo dňa 18. januára 1989 a rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia v Košiciach zo dňa 18.

novembra 2004, jednak z havarijnej akumuláčnej nádrže do recipientu Laborec a jednak z čistiarenského komplexu odpadových vôd do recipientu Ondava, z ktorých vyplýva prepojenie uvedenej havarijnej akumuláčnej nádrže a čistiarenského komplexu odpadových vôd. Na základe toho dospel krajský súd k záveru, že žalovaný správne vychádzal z ustanovenia § 9 ods. 4 nariadenia vlády, keď určil poplatok za odpadové vody vypúšťané z jedného zdroja znečistenia, ktorým je C., a.s., S., a to viacerými výustmi. Žalovaný v 1. rade podľa krajského súdu taktiež správne vychádzal z definície uvedenej v § 2 písm. s/ zákona o vodách, keď areál C., a.s., S. posúdil ako výrobnú prevádzku, pretože táto prevádzka je tým subjektom, ktorý vyrába priemyselné výrobky, má vybudovaný spoločný systém odvádzania, akumulácie, čistenia a vypúšťania odpadových vôd do povrchových vôd cez objekty vybudované na kanalizačnom systéme areálu C., a.s., S.. Podľa krajského súdu táto skutočnosť vyplýva najmä z rozhodnutia Krajského úradu životného prostredia v Košiciach č. 2004/00411 zo dňa 18. novembra 2004, ktorým bolo vydané žalobcovi povolenie na vypúšťanie zmiešaných priemyselných odpadových vôd spolu so splaškovými vodami a vodami z povrchového odtoku z havarijnej akumuláčnej nádrže a z mechanicko-chemicko-biologickej čistiarene odpadových vôd. Je nepochybné, že C., a.s., S. je výrobnou prevádzkou, v ktorej vznikajú odpadové vody, ktoré sa vypúšťajú do recipientov prostredníctvom vodohospodárskych stavieb vybudovaných v areáli C., a.s., S., patriacich do vlastníctva C., a.s., S. (ako materskej spoločnosti žalobcu). Taktiež nebolo ničím spochybnené, že C., a.s., S. je jediným spoločníkom žalobcu.

Námietku žalobcu spočívajúcu v odvolávaní sa na stanovisko MŽP SR zo dňa 12. januára 2006 (v ktorom sa konštatuje, že v prípade žalobcu sa nejedná o vypúšťanie odpadových vôd z jedného zdroja znečistenia viacerými výustmi, keďže znečistené vody z výrobných prevádzok sú privádzané kanalizáciou do čistiarene odpadových vôd a nakoniec vypúšťané do recipientu Ondava a vody z povrchového odtoku areálu sú vedené jednotnou kanalizáciou do havarijnej akumuláčnej nádrže, z ktorej sa po kontrole riadene vypúšťajú do recipientu Laborec s tým, že pre obe vyústenia sú rozhodnutím stanovené samostatné ukazovatele a podmienky, a preto sa podľa názoru MŽP SR jedná o dva zdroje znečistenia) krajský súd vyhodnotil ako bezdôvodnú, pretože toto stanovisko bolo zmenené neskorším stanoviskom MŽP SR zo dňa 23. marca 2006 a dňa 7. júna 2007, kde MŽP SR zastáva názor prezentovaný v napadnutom rozhodnutí ako aj v rozhodnutí orgánu prvého stupňa. Tieto stanoviska považoval krajský súd za objektívnejšie, nakoľko vychádzali z konkrétnej písomnej dokumentácie, na rozdiel od stanoviska zo dňa 12. januára 2006 vydaného na základe požiadavky žalobcu o výklad pojmu jedného

zdroja znečistenia podľa § 9 ods. 4 nariadenia vlády a o výklad spôsobu uplatňovania sadzieb pre spoplatňovanie vypúšťaných vôd v prípadoch, keď samostatne vypúšťané vody z rôznych prevádzok dosahujú rozdielnu koncentráciu, pričom ide o čistené, resp. nečistené odpadové vody.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný v 1. rade pri výpočte výšky poplatku na rok 2006 v prípade žalobcu ustanovenie § 9 ods. 4 nariadenia vlády aplikoval správne a v súlade so zákonom o vodách.

Za neopodstatnenú považoval krajský súd aj námietku žalobcu týkajúcu sa chyby vo výpočte poplatku v rozhodnutí správneho orgánu prvého stupňa v súvislosti s prepočtom množstva z litrov na sekundy namiesto metrov kubických za rok s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 2 nariadenia vlády, v zmysle ktorého znečisťovateľ oznámi údaje potrebné na výpočet poplatkov za vypúšťanie odpadových vôd vrátane údajov o množstve vypúšťaných odpadových vôd v členení podľa jednotlivých výustov, poplatkovým oznámením spracovaným podľa prílohy č. 4, kde sa množstvo odpadových vôd uvádza v m³ za rok a v litroch za sekundu. Poplatkové oznámenie za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd zo dňa 26. októbra 2005 bolo žalobcom podané v súlade s týmto zákonným ustanovením a v tomto sa nachádzajú údaje v jednotkách, ako sú uvedené v citovanom zákonom ustanovení. Správny orgán prvého stupňa nepostupoval v rozpore so zákonom, ak na určenie množstva vypúšťaných odpadových vôd posúdil jednotku prietoku litre za sekundu ako základnú veličinu stanoviteľnú priamym meraním vo výpustných objektoch odpadových vôd a M. kubické za rok ako veličinu určovanú výpočtom. Na základe posúdenia jednotiek množstva vypúšťaných odpadových vôd použil na určenie poplatkov pre množstvo vypúšťaných vôd prednostne údaje nahlasované znečisťovateľom v základných jednotkách. Na základe posúdenia veličín a oznámeného spôsobu merania odpadových vôd vypúšťaných zo zdroja znečistenia C., a.s., S. správny orgán na určenie poplatkov za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd použil údaje o množstvách vypúšťaných odpadových vôd v litroch za sekundu oznámené znečisťovateľom jeho poplatkovým oznámením, ako to vyplýva z písomného vyjadrenia žalovaného v 1. rade. Odpadové vody z predmetného zdroja znečistenia boli v predmetnom období merané prietokomermi na odtoku z čistiarenskeho komplexu odpadových vôd merným objektom na Kyjovskom potoku s rozsahom merania 0,00 – 185/41 l/s a z havarijnej akumuláčnej nádrže elektromagnetickým prietokomerom firmy B. M. typu Magnetoflow so zaznamenávaním pretečeného množstva v dm³, litroch alebo m³. Spoločnou

jednotkou pre meranie odpadových vôd z oboch výustov C., a.s.. S. je liter za sekundu.

Konanie proti žalovanému v 2. rade krajský súd zastavil podľa § 250d ods. 3 O.s.p. s poukazom na pasívnu legitimáciu určenú v § 250 ods. 4 O.s.p.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal žalobca včas odvolanie uvádzajúc, že súd dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Uviedol, že má za to, že ide o dve rôzne prevádzky s oddelenými výustmi, o dva samostatné a oddelené systémy vypúšťania odpadových vôd a dva samostatné existujúce recipienty týchto vôd.

Žalobca je toho názoru, že prvým zdrojom znečistenia sú všetky odpadové vody z chemickej výroby, ktoré sa osobitnou kanalizáciou odvádzajú do čistiarenskeho komplexu odpadových vôd z viacerých prevádzok v areáli C. a.s. S.. Druhým zdrojom znečistenia sú všetky povrchové vody, ktoré sa povrchovou kanalizáciou odvádzajú do havarijnej akumuláčnej nádrže a odtiaľ hlavným odpadovým kanálom do recipientu Laborec.

Nie je možné prečerpať odpadové vody smerujúce na čistiarensky komplex odpadových vôd do havarijnej akumuláčnej nádrže. Z havarijnej akumuláčnej nádrže do čistiarenskeho komplexu odpadových vôd sa prečerpávajú odpadové vody, napr. z dôvodu poruchy. Medzi havarijnou akumuláčnou nádržou a čistiarenským komplexom odpadových vôd nie je plynulé prepojenie, ale ide len o riadené prečerpávanie. Kanalizačné systémy oboch zdrojov znečistenia nie sú vzájomne prepojené a nemôže dochádzať k vzájomnému ovplyvňovaniu kvality z nich vypúšťaných vôd.

Žalobca v odvolaní ďalej uviedol, že tak ako už poukázal vo svojom vyjadrení zo dňa 10. júna 2009, výklad pojmu „zdroj znečistenia“ neexistuje. Podľa § 2 písm. s) zákona o vodách zdrojom znečistenia môže byť len jedna výrobná prevádzka alebo len jedno zariadenie, z ktorého sa vypúšťajú odpadové vody.

Žalobca poukazuje na to, že v areáli C. a.s. S. je viacero výrobných prevádzok a zariadení, aj žalobca ako samostatný právny subjekt má svoj priestor prevádzky – sídla spoločnosti v rámci areálu samostatného právneho subjektu C. a.s. S., a preto žalobca spĺňa pojem zdroj znečistenia a jestvujúci priemyselný zdroj výrobná prevádzka, z ktorého vypúšťa odpadové vody. Aj iné výrobné prevádzky, iné

samostatné právne subjekty v areáli C. a.s. S. majú svoje vlastné zdroje znečistenia a jestvujúce priemyselné zdroje, t.j. výrobné prevádzky. Žalobca vyslovil názor, že je potrebné zdroj znečistenia právne vysvetľovať na prevádzku v zmysle § 2 písm. s) zákona o vodách a nie podľa skutkových zistení, že má ísť iba o jednu písomnú dokumentáciu s jedným správnym rozhodnutím. Ustanovenie § 9 ods. 4 nariadenia vlády korešponduje a vychádza z ustanovenia § 2 písm. s) zákona o vodách, t.j. priemyselným zdrojom a jedným zdrojom znečistenia je výrobná prevádzka alebo iné zariadenie v právnom zmysle.

Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu zruší a vec vráti žalovanému v 1. rade na ďalšie konanie. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania.

Vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 15. októbra 2009 žalovaný uviedol, že sa s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach plne stotožňuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v zmysle § 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v medziach odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p., § 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. v spojení s § 219 ods. 1, 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd sa oboznámil s obsahom pripojeného administratívneho spisu, ako aj so súdnym spisom, pričom nezistil, že by preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo vydané v rozpore so zákonom.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

V predmetnej veci žalobca namietal nesprávny výklad pojmu „zdroj znečistenia“, pričom tvrdil, že sú tu dva zdroje znečistenia a nie jeden.

Podľa § 9 ods. 4 veta prvá nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 755/2004 Z.z., ak sú odpadové vody vypúšťané z jedného zdroja znečistenia

viacerými výustmi, na účely výpočtu poplatku za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd sa započítavajú vypúšťané odpadové vody zo všetkých výustov.

Podľa § 2 písm. s/ zákona o vodách, jestvujúcim priemyselným zdrojom je výrobná prevádzka alebo iné zariadenie z ktorého sa vypúšťajú odpadové vody obsahujúce obzvlášť škodlivé látky, ak sa výrobná prevádzka alebo iné zariadenie uvedie do prevádzky do jedného roka od nadobudnutia účinnosti vykonávacieho predpisu (§ 81 ods. 1) alebo od jeho zmeny, ktorá sa bude vzťahovať na vypúšťanie odpadových vôd z takejto výrobnéj prevádzky alebo iného zariadenia.

Najvyšší súd sa plne stotožnil s názorom Krajského súdu v Košiciach, že žalovaný pri výpočte poplatku pre rok 2006 správne aplikoval ustanovenie § 9 ods. 4 nariadenia vlády SR č. 755/2004 Z. z., keď určil výšku poplatku za vypúšťanie odpadových vôd do povrchových vôd z jedného zdroja znečistenia – C., a.s., S., dvoma výustami.

So všetkými relevantnými námietkami žalobcu sa vysporiadal už žalovaný správny orgán v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ako aj krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto nebude opakovať odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a ani odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, ale na ne ako na vecne správne a postačujúce odkazuje (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v znení zákona č. 384/2008 Z. z., účinnom od 15.októbra 2008). V súdnom odvolacom konaní nevyšli najavo žiadne také nové skutočnosti, s ktorými by bolo potrebné osobitne sa zaoberať.

Keď teda krajský súd dospel k právnemu záveru, totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd z dôvodov, uvedených vyššie, za správny.

Preto Najvyšší súd SR ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 O.s.p. ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správneho orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 23. júna 2010

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová